

Exaudi
J5, 30-47
16.5.2021

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Hospodine, slyš můj hlas, když volám, svoji tvář přede mnou neukrývej.
V hněvu nezamítej svého služebníka.
Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spáso.

Píseň: 176

Čtení: Ex24,1-10

Píseň: 604

Kázání: J5, 30-47

Než se vnoříme do přečteného textu, připomeňme si: Ježíše soudí (dnes bychom řekli) významní církevní pracovníci, kteří se jej rozhodli zamordovat. Důvodem soudu Ježíše je porušení nařízení o svěcení soboty-neděle.

Porušení nastalo tím, když řekl nemocnému, který třicet osm let ležel: „Vezmi své lože, vstaň a chod.“ Tím Ježíš porušil Mojžíšův zákon svěcení soboty.

Ještě větší rozruch však způsobilo Ježíšovo tvrzení o tom, že je roven Bohu, který nepřetržitě a neúnavně pracuje. Také on, Ježíš, tak činí, protože nemůže dělat nic jiného než to, co činí jeho Otec v nebesích.

Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Ale jakžt' slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Tak pokračuje obhajoba Ježíše před těmi, kdo jej soudí. Soudy Ježíšovy na rozdíl od soudů žalobců jsou spravedlivé. V soudu Ježíše jde o spravedlnost, která se uskutečňuje v milosrdenství a přijetí.

Nespravedlivý soud žalobců spočívá v jejich nemilosrdných soudech a v prosazování svého pohledu na Boží dílo.

Spravedlnost Ježíše z Nazaretu je též umocněna tím, že plní vůli toho, jenž jej poslal, je s ním zajedno a svým činěním vydává svědectví o něm. Spravedlnost Ježíše z Nazaretu poodhaluje tajemství zjevování se samotného Boha.

Každý soud potřebuje svědky. I Ježíš má své svědky, kteří o něm svědčí, že je pravým a pravdivým Bohem.

Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně. Než odhalíme toho záhadného, který je korunním svědkem, toho, který nad světem vydává svědectví o člověku, pojďme vyslechnout další svědky.

Ježíš svým oponentům připomíná příběh, který oni sami zinscenovali. Byli to oni, kteří poslali k Janovi Křtitelovi posly, aby se zeptali, zda je Mesiáš. Jan vydal svědectví: Mesiáš je mezi vámi. Ale též Jan představil nejen žalující straně, ale i nám, Ježíše jako Světlo, které tma nepohltí. To, že Jan volá k nápravě, ku pokání, je jenom příprava na to, aby lidé v tom přicházejícím rozpoznali Mesiáše.

Dalšími svědky jsou Ježíšovi *skutkové*, jak trefně překládají kraličtí. *Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteréž já činím, svědčí o mně, že jest mne Otec poslal.* Ano, naše skutky jen málo zmůžou a jsou mnohdy neživotnými svědky našeho pokřiveného člověčenství. Skutkové Ježíšovi dovedou oživovat a volat k životu. Nejen že mají živoucí moc, ale jsou v naprostém souzvuku s tím, jehož činění oživilo naše zmírající těla i duše.

Nyní přichází první svědectví toho, který nebyl jmenován. Je to samotný Otec, který zde vystupuje jako ten, kterého nikdo na hoře Sinaj nemohl spatřit. Otec, Bůh, jehož tvář ani hlas nikdo z lidí neviděl ani neslyšel. Přesto dějinné události Izraele svědčí o Hospodinu. Izrael kráčí dějinami. Je důkazem o Boží existenci. Navzdory pronásledování, navzdory šoa, navzdory všemu, čím musel vyvolený lid projít.

V tuto existenci Boží buď věříme nebo ne. Buď vstoupíme do kruhu důkazů víry nebo nám zůstane zahaleno tajemství zjevení Boha mezi námi.

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Dalším svědkem na soudu mezi Ježíšem a žalobci je Písmo. Zkoumat, popisovat, vykládat, prostě se Písmen zabývat nestačí. Písmu člověk musí naslouchat. Stávat se součástí událostí, které hovoří o Bohu, který přichází za svým stvořením. Stávat se znovu a znovu součástí toho dějinného kvasu, který přemáhá naše nevěrnost, naši pošetilost, naše odcizení Bohu. Stávat se součástí vztahovosti lidí s Bohem. V Písmech poznáme, jakou lásku k Bohu měli tito svědkové.

Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! To není povzdech jenom Ježíšův, ale povzdech prvních křesťanů nad tím největším svědectvím, které prokázal Bůh.

Jde zde o slávu lidí, která pomíjí jako polní tráva, sotva zavane vítr. Naproti této slávě stojí sláva Boží, která právě svědčí o Ježíši Kristu. V tuto slávu zjevenou ve vzkříšeném Ježíši Kristu máme věřit. Sláva ukřižovaného a vzkříšeného se pro první křesťany stala důkazem Boha, který se ve svém Synu zjevil světu.

Pokud čekáme svědky, kteří budou nezaujatými svědky pro víru a budou nám svědčit o existenci Boží, budeme čekat marně.

Svědék víry Jan nám předkládá znamení víry těch, kteří uvěřili Ježíši. K této víře nás zve. Touto vírou věří. Nikterak jinak nemůžeme uvěřit v Ježíše Krista, než že uvěříme Hospodinu, Bohu Izraele, který se v Ježíši Kristu zjevil světu.

Amen.

Píseň: 237

Poslání:

Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.
Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem,
Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.

Požehnání:

Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází,
i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista,
věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země.
Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů
a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky.
Amen.

Píseň: 161